

K 7/M 45

120000868850

Община Русе
Министерство
на културата

**49.
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
14 - 29.03.2009
РУСЕ
БЪЛГАРИЯ**

Член на
Европейската
асоциация
на фестивалите

Member of
the European
Festivals
Association

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

**49.
INTERNATIONAL
FESTIVAL
14 - 29.03.2009
RUSE
BULGARIA**

Ruse Municipality
Ministry of Culture

ibank
Инвестбанк|АД

ОББ
A Member of PPF Group

и $\frac{7}{1245}$

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868850

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

49. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

*Член на Европейската асоциация
на фестивалите*

ЗАКРИВАНЕ

ПЛОВДИВСКА ФИЛХАРМОНИЯ

Диригент

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ

Солист

МИНЧО МИНЧЕВ цигулка

29.03 неделя, 19 ч.
зала *Доходно здание*

448271

i bank
Инвестбанк|ад

ОББ
A Member of NBG Group

vivatel — 6Tk

СВА

ПРОГРАМА

I.

МАКС БРУХ

(1838–1920)

Концерт за цигулка и оркестър, оп. 26, №1,

сол минор

1869

Allegro molto

Adagio

Finale. Allegro energico

II.

АНТОН БРУКНЕР

(1824–1896)

Симфония №7, оп. 109, ми мажор

1884

Allegro moderato

Adagio. Sehr feierlich und sehr langsam

Scherzo. Sehr schnell

Finale. Bewegt, doch nicht schnell

Живеейки на границата между две столетия, **Макс Брух** става известен като диригент и композитор. Създавайки множество опери, симфонии, кантати, камерни и хорови творби, той продължава традициите на Вебер и Менделсон, като следва тенденциите на романтичното изкуство. От произведенията му за цигулка – три концерта, *Шотландска фантазия*, *Романс* и др., най-популярен е първият му концерт, с който той получава световна известност. Концертът е написан през 1868 и е посветен на известния унгарски цигулар Йозеф Йоахим (вдъхновил и Брамс за създаването на цигулковия концерт и за написването на двойния концерт за цигулка и виолончело), който е и негов пръв изпълнител. Привлекателността и жизнеността на концерта се заключават в богатата мелодична инвенция, в своеобразието на формата, в релефните, лесно достъпни образи, в особената романтично-приповдигната атмосфера. Най-оригинална като форма е първата част, в която характерната за концертния жанр класическа сонатна форма е необичайно претворена като своеобразна импровизация с капризни смени на епизодите. Оркестровите откъси се редуват с изразителни речитативи в цигулката – единият, мечтателно-нежен, а другият, енергично-декламационен. Музиката е ту бурно развълнувана, ту лирико-поетична. Солиращата партия има водеща роля в изграждането на музикалната драматургия. Каденцата служи като преход към втората част. Нейната напевност, мелодично обаяние и романсова кантиленност ѝ придават специфичен характер на инструментална ария, контрастна на финала – завладяващ с енергично-танцуващия си ритъм и блестящата бравурна виртуозност.

Като мащабна старинна фреска, изсечена сякаш от монолитна, гигантска по размери скала, музиката на **Антон Брукнер** е едно от най-необичайните и сложни за разчитане явления в музикалната култура на 20. век. В епичната мощ на неговите симфонии спокойствието на Баховата полифония съжителства с мистиката на северноавстрийските легенди и предания; героиката на народностното светоусещане – с величието на всевластната природа. Сложното сплитане на традиция и самобитност Солертински

изразява така: Брукнер – това е Шуберт, обкован в бронята на медните, усложнен от елементите на Баховата полифония, от трагедийната структура на първите три части от Бетовеновата Девета симфония и Вагнеровите “тристановски” хармонии... Внушителни са не само размерите на Брукнеровите симфонии, а и тяхното съдържание. Епичното повествование не изключва контрастите – напротив – настроенията са изострени докрай, но по логиката на този тип драматургия всяко от тях е широко експонирано и развито, а в хода на движението от време на време избухват ярки проблясъци на драматична експресия или лиричен екстаз. Колкото и многословен да е Брукнер, той е цялостен в своето послание и тази цялост често се дължи на дълбоко пантеистичния му светоглед. Той вярва във величието на вселената, старее се да проникне в загадъчната същност на битието и въздига вечно обновяващата се природа като начало на живота и източник на душевни сили.

Седма симфония е една от най-изпълняваните творби на композитора. За разлика от останалите тя била призната от изпълнители и публика незабавно и донесла на автора си голям успех. Премиерата ѝ е на 30 декември 1884 в Лайпциг, под диригентството на Артур Никиш. След нея австрийският музиковед Е. Ханслик пише: *Като всяка от Брукнеровите творби симфонията притежава оригинални хрумвания, интересни и дори приятни детайли (...), но между проблясъците стоят безкрайни пространства от мрак, тежостна скука и трескава превъзбуденост. Но безспорно никога не се е случвало композиторът да бъде извикван четири или пет пъти от публиката след изпълнението на всяка част.*

Всъщност може да се каже, че с изпълнението на Седма симфония идва закъснялото признание на Брукнер като композитор. Откривайки последната му симфонична триада, тя е своеобразен връх, в който в невероятен мащаб е въплътен неговия дълбок, завършен и изстрадан мироглед. Първата част е изградена върху три теми: главната – мащабна с голям диапазон, втората – прозрачна и неуловимо изменчива, и заключителната – проникната от стихийната сила на фолклорната танцувалност. Забележителна по заряд е втората част, написана

В памет на Вагнер (вестта за смъртта му идва точно по време на работата над нея). Тя е едно от най-дълбоките и проникновени адажиа в световната литература. Суровата скръб постепенно преминава в светла печал, стига до огромна кулминация и отново потъва в тъга – *в памет на безсмъртния и много обичан Майстор, който напусна този свят* (А. Брукнер). Скерцото е стремително, по бетовеновски мощно, с експресивно тематично разгръщане в крайните дялове и с прозрачна идиличност в средния. Финалът уравновесява драматургията, като утвърждава героично-химнов образ, изграден върху тема – модификация на главната тема на първата част, с което е постигната монументална цялост на симфоничната постройка.

Георги Димитров започва да учи цигулка при Б. Розенберг. През 1971 завършва БДК – София, със специалност оркестрово дирижиране при проф. Влади Симеонов и цигулка при проф. М. Балкански. Специализира при Евгени Мравински и Арвид Янсонс в Санкт Петербург.

От 1972 до 1981 е диригент на Пловдивска филхармония, а от 1981 до 1985 – главен диригент на Русенска опера. До 1990 е директор на Русенска опера и диригент в Софийска опера. В периода 1990-1995 дирижира Симфоничния оркестър на Република Сан Марино, а през 2004 е награден с най-високото отличие на Републиката – Кавалер на ордена *Санта Агата*.

Дирижирал е всички български оркестри и е канен като гост-диригент в Русия, Румъния, Унгария, Германия, Италия, Полша, Чехия, Куба, Мексико, Испания и гр.

Репертоарът му включва многобройни симфонични произведения и оперни заглавия, както и премиерни изпълнения на творби от К. Илиев, С. Пиронков, Л. Николов, Кр. Кюркчийски и гр.

От сезон 1995–1996 Георги Димитров е музикален директор и главен диригент на Пловдивска филхармония, впоследствие на ОФД – Пловдив, и реализира множество проекти, турнета в страната и чужбина, както и откриването на Европейския месец на културата, предавано директно по Евровизия.

В периода 2000–2005 е главен директор на ОФД – Русе, а от сезон 2005–2006 – на Оперно-филхармонично дружество – Пловдив.

Изкуството на **Минчо Минчев** е високо ценено навсякъде, където известният български музикант е гостувал – Италия, Холандия, Швейцария, Франция, Русия, Унгария, Румъния, Мексико, Германия, САЩ, Англия, Япония, Корея, Турция. Свири в най-престижните зали в света като *Карнеги хол* в Ню Йорк, *Кенеди център* във Вашингтон, залата на *Болшой театър* в Москва и *Роял Албърт хол* в Лондон.

Работи с оркестри като Лондонска филхармония, Букурещка филхармония *Дж. Енеску*, Амстердамски симфоничен оркестър, Дрезденска филхармония и гр. Сътрудници с диригенти от класата на сър Ч. Гроувс, сър А. Гибсън, сър Н. Маринър, Л. Слаткин, Д. Е. Гардинър и гр.

Има множество реализирани записи у нас и в чужбина. Участва в жури на национални и международни конкурси.

Носител е на наградата на БНР *Музикант на годината* за 1993.

От 1990 е преподавател във Висшето училище за музика в град Есен – Германия.

От 1993 е председател на Фондация *П. Владигеров*, както и на журито по цигулка на Международния конкурс за пианисти и цигулари *П. Владигеров – Шумен*.

М. Минчев свири на цигулка *Страдивари – Барон Витгенщайн* от 1716, предоставена му от българската държава.

Пловдивският симфоничен оркестър е първият извънстоличен държавен оркестър. Създаден е през 1945, а от 1999 е част от Оперно-филхармонично дружество – Пловдив.

Главните диригенти на оркестъра включват имената на Влади Симеонов, Руслан Райчев, Месру Мехмедов, Добрин Петков, Димитър Манолов, Владимир Гяуров, Најден Тодоров, Георги Димитров. Оркестърът е свирил под диригентството на Емил Чакъров, Румен Байраков и изтъкнати български композитори като Иван Спасов, Александър Владигеров, Васил Казанджиев.

Сред гостуващите диригенти се открояват имената на забележителни музиканти от страната и чужбина – К. Илиев, В. Стефанов, И. Маринов, Й. Дафов, И. Вулпе, Е. Табаков, А. Измирлиев, К. Кон-

грашин, К. Иванов, А. Буш, К. Анчерл, В. Ровицки, С. Скровачевски, А. Янсонс, Я. Ференчек, К. Цекки, Я. Кренц, М. Пласон, А. Кац, Е. Батиста и др.

Солисти на оркестъра са световноизвестни музиканти като Д. Шостакович, С. Рихтер, М. Ростропович, Д. Шафран, Р. Ричи, Х. Шеринг, И. Ойстрах, Л. Коган, В. Климов, С. Коста, С. Кацарис и Ю. Буков, Н. Гяуров, Г. Димитрова, Н. Гюзелев, А. Пендачанска, Р. Кабаиванска, В. Кацарова, К. Стоянова, М. Минчев, Г. Багев, А. Диков, Н. Евров, Б. Ноев, Л. Ангелов, Е. Тахмизян и др.

Оркестърът е свирил в прочути европейски зали, сред които са театър *Шатле* в Париж, *Тонхале* в Бон, голямата зала на Консерваторията в Москва, залата на филхармонията в Санкт Петербург, *Брукнерхаус* в Линц, Аудиториумите в Барселона, Магрид, Сарагоса и др.

Осъществява концертни турнета в почти всички европейски страни и изяви в престижни музикални форуми у нас и в чужбина – Германия, Швейцария, Чехия, Полша, Италия, Русия, Австрия, Франция, Гърция, Испания.

Много от концертите и записите на оркестъра ще останат в златния фонд на българската култура.

Програмата подготви

Мария Дуканова

